

сравни съ четирнадесетъ мѣсячното върлувание на терора, прибавя тя, що може отъ това да се заключи? Че нито единъ народъ не е билъ тъй злочестъ въ продължение на цѣло столѣтие, като френския. (*Размишления върху революцията*).

ГЛАВА II

Прогресса чрѣзъ деспотизма и прогресса чрѣзъ свободата.

Материялнитѣ нестоди на единъ народъ не обясняватъ достатъчно неговитѣ вълнувания: душевнитѣ сж които най вече болжтъ. И въ тоя случай силата на възмущението ни служи за мѣрило на испытаното тѣг-лило. Ако отхвърлиха безъ изборъ миналото, ако довършиха както и да е съ религиознитѣ и политически традиции и ако дойдоха до положението да истрижтъ отъ свѣта кръщелнитѣ имена, ако да промѣниха названието на мѣсецитѣ и денетѣ, това служи само за доказателство на ненавистьта която си бѣ спечелила старата френска наредба, чрѣзъ угнетявание на умътъ и оскърбявание на чловѣческото достоинство.

Какво зрѣлище наистина прѣдставляваше ветхия тоя режимъ, въ минутата когато общественното мнѣние се повдигна върху него?

Въ черковнитѣ наредби — нетърпимостъ, прѣслѣдвания, заточения и даже живоизгарения. Изгарянието на Лабара, напримѣръ едно дѣте осждено за оскърбявание на иконитѣ и богослужението, извършено въ 1766 година; и тоя не бѣ още послѣдния случай. — Въ политическитѣ наредби: отсжтсвие на свободата, което даде